

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7To/14/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012927
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012927.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., a spol., pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16.12.2025 pod sp. zn. 2T/52/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 12.02.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému A. B. v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods.1 Trestného poriadku vec sa v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava boli obžalovaní A. B. a D. E. (ktorého odsúdenie je medzičasom právoplatné) uznaný vinnými, a to v bode 1/ obž. D. E. pre prečin neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a v bode 2/ obž. A. B. pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

obžalovaný D. E. si na presne nezistenom mieste a v presne nezistenom čase, najneskôr 2. mája 2025 od obžalovaného A. B., pre osobnú potrebu, neoprávnene zaobstaral presne nezistené množstvo metamfetamínu, z ktorého zvyšok následne až do 18:30 hod. 6. mája 2025 v meste Hlohovec na križovatke ulíc Priemyselná a Osloboditeľov prechovával v interiéri osobného motorového vozidla značky Peugeot 206 bielej farby s evidenčným číslom F., VIN: G., v taštičke čiernej farby uloženej v priestore pri ručnej brzde a to v troch plastových vreckách s tlakovým uzáverom, v ktorých sa nachádzal béžový kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 324 mg s priemernou koncentráciou 72,6 % hmotnostných metamfetamínu, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,

v bode 2/

obžalovaný A. B. si minimálne od mesiaca február 2025 až do 6. mája 2025 v okrese mesta Hlohovec, najmenej trikrát týždenne neoprávnene zabezpečoval psychotropnú látku metamfetamín a v jednom prípade aj omamnú látku kokaín za účelom ich ďalšej distribúcie a to tým spôsobom, že

ho prostredníctvom komunikačnej aplikácie H. kontaktovala osoba neznámej totožnosti vystupujúca pod prezývkou F., ktorá mu vždy uviedla presne miesto vyzdvihnutia drogy v obci Madunice, ako aj miesto jej odovzdania v meste Hlohovec na ulici Mierová, pričom za tento prevoz drog mu neznáma osoba vystupujúca pod prezývkou F. vždy vyplatila finančnú odmenu vo výške 100,- eur, ktorú mu zaslala na jeho bankový účet vedený v I., pričom obžalovaný v uvedenom období z takto neoprávnené zabezpečeného metamfetamínu poskytol najmenej trikrát metamfetamín v súhrnom množstve minimálne 1,5 gramu aj osobe obžalovaného D. E. ako odmenu za odvoz motorovým vozidlom a najmenej jedenkrát predal metamfetamín A. J. v druhej polovici mesiaca apríl 2025 v mieste svojho bydliska v meste F. na ulici K. XXX/X v množstve 1 kubík za sumu 50,- eur, pričom 6. mája 2025 pri sebe obžalovaný za účelom ďalšej distribúcie prechovával plastové vrečko s tlakovým uzáverom, ktoré obsahovalo hnedý kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 30 297 mg s priemernou koncentráciou 58,8 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu, pričom tento kryštalický materiál obsahoval 17 815 mg absolútneho metamfetamínu, ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok a kokaín je zmysle citovaného zákona zaradený do II. skupiny omamných látok.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanému A. B. (odvolateľovi) podľa § 173 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil obžalovanému i trest prepadnutia vecí - elektrická kolobežka značky Supreme čiernej farby a mobilný telefón značky Motorola, IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI 2: XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartami.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona uložil obžalovanému trest prepadnutia vecí - finančná hotovosť vo výške 15,- eur.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona zároveň skonštatoval, že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva Slovenská republika.

Okresný súd svoj rozsudok zdôvodnil v rozsahu č. I. 393-400 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie výlučne obžalovaný A. B., a to proti všetkým jeho výrokom ako i konaniu ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, pričom toto náležite zdôvodnil samostatným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu.

V prvom rade obhajca namietal, že samotné trestné konanie je založené na nezákonnom dôkaze, nakoľko obžalovaný bol nezákonne sledovaný bez súhlasu prokurátora. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 113 Trestného poriadku. Sledovaním osoby a vecí (ďalej len „sledovanie“) sa rozumie získavanie informácií o pohybe a činnosti osoby alebo pohybe vecí, ktoré sa vykonáva utajovaným spôsobom; sledovanie možno vykonať v trestnom konaní o úmyselnom trestnom čine, ak možno dôvodne predpokladať, že ním budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Príkaz na sledovanie vydáva písomne predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor. Sledovanie vykonáva príslušný orgán Policajného zboru. Ak sa pri sledovaní zistí, že obvinený komunikuje so svojím obhajcom, takto získané informácie nemožno použiť na účely trestného konania a musia sa predpísaným spôsobom bez meškania zničiť, to neplatí, ak ide o informácie, ktoré sa vzťahujú na vec, v ktorej advokát nezastupuje obvineného ako obhajcu. Ak vec neznesie odklad a písomný príkaz nemožno získať vopred, sledovanie možno začať aj bez príkazu. Policajt alebo príslušný útvar Policajného zboru je však povinný bez meškania dodatočne požiadať o vydanie príkazu. Ak príkaz nebude do 24 hodín vydaný, musí sa sledovanie skončiť a takto získané informácie nemožno použiť a musia sa predpísaným spôsobom bez meškania zničiť.

V danej trestnej veci je zrejmé, že obžalovaný spolu s ďalšou obvinenou osobou bol sledovaný, nakoľko prostredníctvom informácií z informátorskej siete polícia získala údajne kriminálnu informáciu, že v meste Hlohovec sa presúva vo vozidle značky Peugeot 206 osoba obžalovaného, ktorá má prechovávať omamné a psychotropné látky o množstve minimálne 5 gramov. Obsahom informácie bolo ďalej aj to, že sa majú presúvať v Hlohovci - Šulekove po ulici Osloboditeľov smerom na ulicu Priemyselnú smerom do mesta na vyššie uvedenom osobnom motorovom vozidle a osoba obžalovaného má mať na sebe čierne tepláky a čiernu mikinu a osoba D. E. má mať oblečené pracovné montérky. Následne sa policajti presunuli na uvedenú ulicu, kde spozorovali uvedené vozidlo, ako ide smerom na ulicu Priemyselnú, kde spozorovali, ako vozidlo zastavilo do križovatky ulíc Priemyselná a Osloboditeľov, kde vodič vozidla bola osoba zodpovedajúca D. E. a spolujazdcom bola osoba obžalovaného. Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti policajti vykonali služobný zákrok a to takým spôsobom, že pristúpili k odstavenému vozidlu a následne týmto osobám sa preukázali odznakmi kriminálnej polície ako aj so slovami, „Polícia“, pričom na rukávoch oblečenia mali služobné pásky. Hore uvedeným osobám policajti uviedli, že od toho času teda od 17:10 dňa 06.05.2025 sú v zmysle 85 ods. 2 Trestného poriadku obmedzení na osobnej slobode a to z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods 2 ods. 4 písm. e) Trestného zákona.

Z toho teda vyplýva, že obžalovaný ako aj ďalšia osoba boli evidentne sledovaní, nakoľko už pri zadržaní mali presne zmapovanú posádku uvedeného vozidla ako aj množstvo omamných a psychotropných látok ako aj ich druh. Na veci nič nemení, že polícia v danom prípade formálne nevykonávala sledovanie, ale získavala informácie „vyťaženie osôb pracujúcich v prospech polície“. Z obsahu vyšetrovacieho spisu je totiž zrejmé, že v danom prípade išlo o účelový postup, nahrádzajúci práve sledovanie (obvineného), keďže konkrétna povaha a frekvencia zisťovania informácií od spolupracujúcich osôb mala zjavne povahu sledovania, pričom aj samotnému obmedzeniu osobnej slobody obžalovaný predchádzali „operatívne informácie“, že obvinený si v daný (konkrétny) deň bude prechovávať konkrétnu drogu a na konkrétnom motorovom vozidle (zn. Peugeot 206 s EVČ F..)

Súd nesprávne posúdil aj výpoveď druhého obžalovaného D. E., nakoľko nie je preukázaný opak, že by v čase, kedy mal údajne psychotropné látky nadobudnúť od obžalovaného, mal iného dodávateľa takýchto látok, čo sám aj potvrdil.

Rovnako aj výsluch A. J. bol nejednoznačný, nevedel, čo bolo obsahom obálky, ktorú mal prevziať, nepýtal sa na účinky, ktoré mal mať obsah obálky známeho, ktorému mal kupovať omamné a psychotropné látky a zároveň celkové dojednanie tohto „nákupu“ bolo protirečivé a z takto vykonaného dokazovania nemohol súd jednoznačne uskutočniť záver o vine obžalovaného.

Nezákonnosť vzhliada obžalovaný aj pri aplikovaní ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko z predloženého odpisu z registra trestov vyplynulo, že obžalovaný bol súdený pred viac ako 24 mesiacmi a to v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 4T 82/2019. Z uvedeného dôvodu nebolo dôvodné a najmä zákonné aplikovanie ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona platného po 6.8.2024 a teda, že pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, nakoľko takto by mohla byť takmer donekonečna" /do zahľadania tohto odsúdenia za zločin / uvedená okolnosť byť dôvodom na aplikáciu vyššieho trestu. Automatické zvyšovanie dolnej hranice trestnej sadzby podľa ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona bez prihľadnutia na okolnosti prípadu, resp. nedostatočné zohľadnenie primeranosti trestu, je priečiace sa zásade úmernosti trestu s poukazom na spáchaný trestný čin ako aj zásadu spravodlivosti.

Z uvedeného dôvodu preto žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T 52/2025 a oslobodil obžalovaného spod obžaloby.

Krajský súd v Trnave v rozsahu uvedenom v § 317 ods. 1 Tr. por. na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaným preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku a zistil v ňom pochybenia, ktoré zakladajú dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku odvolacím súdom z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ Tr. por.

Odvolací súd už po prvotnom preskúmaní veci zistil, že nosná námietka obhajoby týkajúca sa posúdenia zadržania obžalovaného príslušníkmi polície má vo svojej opodstatnenie.

Okresný súd sa s touto námietkou síce určitým spôsobom snažil vysporiadať v odôvodnení napadnutého rozsudku na čl. 13, avšak podľa názoru odvolacieho súdu tak urobil nedostatočne a v rozpore s požiadavkami kladenými na preskúmateľnosť rozhodnutia.

Hoci okresný súd správne konštatoval, že úradný záznam zo dňa 06.05.2025 (č.l. 269 spisu) nemožno považovať za procesný dôkaz, no z tejto skutočnosti nevyvodil následné procesné dôsledky. Napriek existencii konkrétnej a zásadnej námietky obhajoby smerujúcej k zákonnosti obmedzenia osobnej slobody obžalovaného, okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie, ktoré by umožňovalo posúdiť zákonnosť zadržania obžalovaného.

Odvolací súd zdôrazňuje, že v situácii, keď zákonnosť zadržania obžalovaného bola procesnou stranou spochybňovaná a rozhodujúce skutkové okolnosti vyplývali výlučne z úradného záznamu, ktorý nebol procesne použiteľný ako dôkaz, bolo povinnosťou okresného súdu odstrániť tieto pochybnosti vykonaním dokazovania z úradnej povinnosti. Najmä bolo nevyhnutné vypočúť zhotoviteľov uvedeného úradného záznamu – konajúcich príslušníkov Policajného zboru L. M. N. O. a L. D. P. – a to k priebehu a dôvodom zadržania obžalovaného, ako aj k okolnostiam, ktoré by mohli potvrdiť, príp. vyvrátiť namietané nezákonné sledovanie v zmysle § 113 Tr. por. (k danej problematike viď napr. uznesenie NSSR pod sp. zn. 3Tdo/58/2020 zo dňa 02.06.2021).

Bez takto vykonaného dokazovania nebolo možné spoľahlivo vyhodnotiť, či zadržanie obžalovaného prebehlo v súlade so zákonom, a tým ani posúdiť zákonnosť následne vykonaných procesných úkonov. Skutočnosť, že pri osobnej prehliadke a prehliadke motorového vozidla bola prítomná nezúčastnená osoba a že zápisnice boli podpísané bez výhrad, nemôže sama osebe nahradiť posúdenie zákonnosti predchádzajúceho zásahu do osobnej slobody obžalovaného, pokiaľ existujú relevantné pochybnosti o jeho zákonomnom základe.

Odvolací súd v tejto súvislosti je toho názoru, že v prípade námietky nezákonnosti zásahu orgánov činných v trestnom konaní je súd povinný aktívne zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom na posúdenie zákonnosti takéhoto zásahu, a to aj vykonaním dôkazov, ktoré neboli navrhnuté stranami konania.

Keďže okresný súd tieto povinnosti nespĺnil a obmedzil sa len na konštatovanie, že nezákonnosť zadržania „neidentifikoval“, bez toho, aby vykonal akékoľvek dokazovanie smerujúce k objasneniu tejto otázky, zaťažil svoje rozhodnutie podstatnou procesnou vadou, ktorá mala vplyv na správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku.

Odkaz okresného súdu na svoje predchádzajúce rozhodnutia o väzbe, v ktorých „načrtnol svoje stanovisko a na ktorom zotrval aj po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní“ bez toho, že by sa k danej problematike konkrétnejšie vyjadril, považuje odvolací súd za absolútne nedostatočný.

Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodovanie o väzbe prebieha v odlišnom štádiu trestného konania, za odlišných procesných podmienok a pri odlišnom rozsahu dokazovania než rozhodovanie o vine a treste po vykonaní hlavného pojednávania. V štádiu rozhodovania o väzbe súd posudzuje zákonnosť obmedzenia osobnej slobody a existenciu väzobných dôvodov len v rovine pravdepodobnosti, pričom vychádza z obmedzeného okruhu podkladov, ktoré spravidla nemajú povahu plnohodnotných procesných dôkazov vykonaných v kontradiktórnom konaní.

Naopak, v štádiu hlavného pojednávania a pri rozhodovaní vo veci samej je súd povinný vychádzať výlučne z dôkazov, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní, hodnotené jednotlivo aj v ich vzájomných súvislostiach, a to pri rešpektovaní zásady ústnosti, bezprostrednosti a kontradiktórnosti konania. Stanoviská vyjadrené v rozhodnutiach o väzbe preto nemôžu nahrádzať vlastné skutkové a právne závery súdu učené na základe dokazovania vykonaného v tomto štádiu konania.

Pokiaľ okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odkázal na svoje skoršie rozhodnutia o väzbe, bez toho, aby v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie smerujúce k posúdeniu zákonnosti zadržania obžalovaného a tiež bez toho, aby sa s touto otázkou samostatne a presvedčivo vysporiadal, porušil svoju povinnosť riadne odôvodniť rozhodnutie a zabezpečiť jeho preskúmateľnosť.

Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že prípadné „načrtnutie stanoviska“ v rozhodnutí o väzbe nemá povahu konečného právneho posúdenia danej otázky a nemôže viazať súd v ďalšom priebehu konania. Naopak, súd je povinný sa s uplatnenými námietkami vysporiadať nanovo a v plnom rozsahu, pokiaľ sú opätovne uplatnené v inom štádiu trestného konania, najmä ak ide o námietky smerujúce k zákonnosti zásahu do základných práv obžalovaného.

Za takejto situácie považuje odvolací súd postup okresného súdu, ktorý sa obmedzil len na odkaz na skoršie rozhodnutia o väzbe, za formálny a nedostatočný, keďže neumožňuje preskúmať, z akých konkrétnych skutkových zistení a právnych úvah vychádzal pri posudzovaní zákonnosti zadržania obžalovaného v čase rozhodovania vo veci samej.

Už toto zistené pochybenie okresného súdu malo samé osebe za následok zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Napriek tomu sa odvolací súd, vedený zásadou hospodárnosti konania a s cieľom poskytnúť súdu prvého stupňa potrebné usmernenie pre ďalší postup vo veci, zaoberal aj ďalšími odvolacími námietkami, a to v rozsahu nevyhnutnom na odstránenie zistených pochybení a predchádzanie ich opakovaniu v ďalšom konaní.

Odvolací súd však zdôrazňuje, že ďalšie závery uvedené v tomto rozhodnutí nemajú prejudiciálny charakter vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej a nepredstavujú predčasné hodnotenie viny obžalovaného, ale slúžia výlučne na usmernenie procesného postupu súdu prvého stupňa po vrátení veci.

Za dôvodnú považoval odvolací súd námietku obhajoby týkajúcu sa hodnotenia výpovede svedka A. J..

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že okresný súd vyhodnotil obsah výpovede uvedeného svedka v rozpore so zákonom a výlučne v neprospech obžalovaného, hoci z jej obsahu nevyplývajú jednoznačné skutkové zistenia, ale len subjektívne domnienky a sprostredkované informácie.

Zo spisu vyplýva, že samotný svedok A. J. vo svojej výpovedi (z prípravného konania, nakoľko táto bola na hlavnom pojednávaní so súhlasom procesných strán prečítaná postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.) uviedol, že nevedel, čo bolo skutočným obsahom obálky, ktorú mal od obžalovaného prevziať, pričom vychádzal výlučne z vlastného presvedčenia a z informácií „od kamarátov a známych“, podľa ktorých mal obžalovaný omamné a psychotropné látky predávať. Svedok zároveň uviedol, že sa s obžalovaným osobne nepoznali, nestretávali sa pravidelne, nepýtal sa na účinky údajného obsahu obálky, ani nemal spätnú väzbu od osoby, pre ktorú mal byť predmetný nákup realizovaný, pokiaľ ide o povahu či kvalitu prevzatej veci.

Za týchto okolností je zrejmé, že výpoveď svedka J. neobsahuje priame a jednoznačné poznatky o tom, že predmetom údajného predaja bol pervitín, ale je založená na domnienkach, všeobecných tvrdeniach o povesti obžalovaného a na sprostredkovaných informáciách tretích osôb. Takýto obsah výpovede však nemôže bez ďalšieho obstáť ako spoľahlivý podklad pre záver o vine obžalovaného.

Odvolací súd považuje v tomto smere i odôvodnenie okresného súdu v rozsahu č.l. 12 rozsudku za nelogické, vnútorne rozporné a nezlučiteľné so zásadami trestného konania.

Okresný súd na jednej strane výslovne konštatuje, že svedok A. J. nevedel, čo bolo obsahom obálky, nepýtal sa na jej obsah, nepoznal účinky údajnej látky, nemal spätnú väzbu od osoby, ktorej mal obálku odovzdať, a ani iným spôsobom si neoveroval, čo vlastne od obžalovaného prevzal. Napriek týmto jednoznačným skutkovým zisteniam však okresný súd následne bez ďalšieho uzatvára, že už samotná skutočnosť odovzdania peňazí a prevzatia obálky „nasvedčuje spáchaní protiprávneho konania obžalovaným“.

Takýto záver je logicky neudržateľný, keďže samotný akt výmeny peňazí za uzavretú obálku, bez preukázania jej obsahu, povahy a vlastností, nemôže sám osebe zakladať záver o spáchaní trestného

činu, a už vôbec nie o trestnom čine súvisiacom s omamnými a psychotropnými látkami. Trestnoprávna zodpovednosť nemôže byť založená na predpoklade, že predmetom plnenia „mali byť“ omamné a psychotropné látky, pokiaľ tento predpoklad nie je podložený priamymi alebo nepriamymi, no logicky uzavretými dôkazmi.

Odvolací súd zároveň považuje za neprípustné, že okresný súd nahrádza absenciu preukázaných skutkových okolností odkazom na všeobecné tvrdenia o povesti obžalovaného, keď vychádza z výpovede svedka, podľa ktorej „bolo o obžalovanom známe“, že predáva omamné a psychotropné látky. Takéto všeobecné, nekonkretizované a sprostredkované tvrdenia však majú povahu čistej domnienky a nemôžu slúžiť ako dôkaz viny, keďže nejde o vlastnú zmyslovú skúsenosť svedka, ale o informácie pochádzajúce z neidentifikovaných zdrojov.

Ďalšiu vnútornú rozpornosť napadnutého odôvodnenia odvolací súd vidí v tom, že okresný súd síce pripúšťa, že svedok nebol schopný konkretizovať detaily dohodnutia údajného „obchodu“, avšak túto nejednoznačnosť následne bagatelizuje s tvrdením, že bez ohľadu na to, či medzi svedkom a obžalovaným prebehla alebo neprebehla komunikácia, došlo k zaplateniu peňazí a prevzatiu obálky. Takýto spôsob argumentácie rezignuje na povinnosť súdu zisťovať skutkový stav bez dôvodných pochybností a nahrádza ju jednoduchým, no právne neakceptovateľným domnienkovým reťazcom.

Rovnako neudržateľné je tvrdenie okresného súdu, že malo ísť o „presne navážené množstvo“ omamných a psychotropných látok a o „kúpnu cenu verejne známu v určitých kruhoch“, keď takéto skutočnosti neboli preukázané žiadnym vykonaným dôkazom. Ide len o ďalšie nepodložené závery, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a ktoré súd nemohol zákonným spôsobom zohľadniť pri rozhodovaní o vine obžalovaného (a zároveň i premietnuť do skutkovej časti rozsudku v zmysle podanej obžaloby) .

Odvolací súd preto uzatvára, že okresný súd založil svoje hodnotenie výpovede svedka A. J. na reťazci predpokladov, domnienok a všeobecných tvrdení, čím porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou in dubio pro reo. V pochybnostiach, ktoré z vykonaného dokazovania zjavne vyplývajú, bol okresný súd povinný postupovať v prospech obžalovaného, čo sa však v preskúmvanej veci nestalo.

Naopak, odvolací súd sa nestotožnil s námietkou obhajoby smerujúcou proti hodnoteniu výpovede spoluobžalovaného D. E..

Obhajoba v tejto súvislosti namietala, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil výpoveď spoluobžalovaného D. E., keďže podľa názoru obhajoby nie je preukázaný opak toho, že by v čase, keď mal D. E. nadobudnúť psychotropné látky, nemal iného dodávateľa, čo mal sám potvrdiť. S touto argumentáciou sa však odvolací súd nestotožňuje.

Z výpovede spoluobžalovaného D. E. jednoznačne vyplýva, že opakovane poskytoval obžalovanému A. B. odvoz do Madunic a späť, pričom za túto „službu“ dostával ako protihodnotu pervitín. Spoluobžalovaný výslovne uviedol, že drogy, ktoré mal pri sebe v čase policajného zákroku, pochádzali od obžalovaného A. B., čo následne korešponduje aj so skutočnosťou, že u neho boli pri zákroku zaistené omamné a psychotropné látky, ktoré sám dobrovoľne vydal.

Odvolací súd poukazuje na to, že samotná okolnosť, že spoluobžalovaný D. E. nevedel presne špecifikovať množstvo prevzatého pervitínu alebo si nepamätal všetky detaily komunikácie s obžalovaným, nevedie automaticky k spochybneniu vierohodnosti jeho výpovede. Ide o výpoveď, ktorá je v základných a podstatných častiach konzistentná, logická a podporená ďalšími dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, najmä zaistením omamných a psychotropných látok pri policajnom zákroku a obsahom znaleckého posudku.

Argument obhajoby, že nebolo preukázané, že spoluobžalovaný nemal v danom čase iného dodávateľa omamných a psychotropných látok, odvolací súd považuje za právne irelevantný. Trestné konanie totiž nevyžaduje preukázanie neexistencie akejkoľvek inej hypotetickej možnosti, ale zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností na základe vykonaných dôkazov. Skutočnosť, že spoluobžalovaný sám uviedol, že pervitín, ktorý mal pri sebe, pochádzal od obžalovaného, a že za odvoz bol opakovane

odmeňovaný touto látkou, predstavuje relevantný skutkový záver, ktorý okresný súd nevyhodnotil svojvoľne ani v rozpore so zákonom.

Odvolačný súd zároveň zdôrazňuje, že okresný súd hodnotil výpoveď spoluobžalovaného D. E. v kontexte ostatných vykonaných dôkazov a nie izolovane, pričom zohľadnil aj jej čiastočné nepresnosti a rozpory. Tieto však nemajú taký charakter, aby spochybňovali podstatnú časť výpovede týkajúcu sa pôvodu omamných a psychotropných látok.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že námietka obhajoby týkajúca sa výpovede spoluobžalovaného D. E. nie je dôvodná a okresnému súdu v tomto smere nemožno vytknúť porušenie zásad hodnotenia dôkazov.

Rovnako za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku obhajoby týkajúcu sa uloženia trestu a aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona.

Obhajoba namietala nezákonnosť postupu okresného súdu pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na skutočnosť, že z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol naposledy súdený v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 4T/82/2019, pričom od tohto odsúdenia uplynulo viac ako 24 mesiacov. Podľa názoru obhajoby preto nebolo dôvodné a zákonné zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, keďže by tým mohlo dochádzať k prakticky „donekonečna“ opakovanému sprísňovaniu trestu až do zahladenia odsúdenia, čo má byť v rozpore so zásadou primeranosti a spravodlivosti trestu.

S touto argumentáciou sa však odvolací súd nestotožňuje.

Z oboznámeného odpisu z registra trestov, ako aj z prečítaného rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/82/2019 zo dňa 16. januára 2020, jednoznačne vyplýva, že obžalovaný bol v danej veci právoplatne odsúdený okrem iného aj za zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona. V prejednávanej trestnej veci je obžalovanému kladené za vinu opätovné spáchanie zločinu, čím sú splnené všetky zákonné podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom po 6. auguste 2024.

Uvedené ustanovenie neviaže svoju aplikáciu na časový odstup od predchádzajúceho odsúdenia, ale na samotnú skutočnosť, že páchatel' opätovne spáchal zločin, pokiaľ predchádzajúce odsúdenie nebolo zahladené. Okresný súd preto postupoval v súlade so zákonom, keď pri ukladaní trestu obžalovanému zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Námietka obhajoby, že takto môže byť predchádzajúce odsúdenie „donekonečna“ zohľadňované pri výmere trestu, nepredstavuje dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ale je priamym dôsledkom zákonnej úpravy recidívy v Trestnom zákone, ktorá s takýmto následkom výslovne počíta až do momentu zahladenia odsúdenia. Ide o vedomé normotvorné rozhodnutie zákonodarcu, ktoré súd nie je oprávnený modifikovať výkladom.

Odvolačný súd zároveň zdôrazňuje, že aplikácia ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona neznamená automatické uloženie neprimeraného trestu, keďže aj po zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby je súd povinný individuálne posudzovať všetky okolnosti prípadu a osobu páchatel'a pri určení konkrétnej výmery trestu v rámci zákonom stanovenej sadzby.

Za týchto okolností odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd pri ukladaní trestu neporušil zákon ani zásadu primeranosti trestu, a preto námietku obhajoby považuje v tejto časti za nedôvodnú.

Na úplný záver odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že mu neunikla skutočnosť, že okresný súd v napadnutom rozsudku nesprávne aplikoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, keď na jej použitie neboli splnené zákonné podmienky.

Z obsahu napadnutého rozsudku, ako aj z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že obžalovaný v priebehu konania procesne relevantným spôsobom neprejavil priznanie viny a úprimnú ľútosť spôsobom a v rozsahu, ktorý by odôvodňoval aplikáciu uvedenej poľahčujúcej okolnosti. Samotné priznanie v

prípravnom konaní, ktoré nebolo v ďalšom priebehu konania udržané, a formálne vyjadrenie ľútosti v záverečnej reči, bez nadväznosti na jednoznačné priznanie skutku v konaní pred súdom, nepostačujú na naplnenie zákonných znakov poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona.

Odvolací súd si je však vedomý, že v preskúmvanej veci nebolo podané odvolanie v neprospech obžalovaného zo strany prokurátora, a preto je viazaný zásadou reformatio in peius. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nemohol a ani nemôže uložiť okresnému súdu povinnosť túto poľahčujúcu okolnosť v ďalšom konaní vypustiť, keďže by tým došlo k zhoršeniu postavenia obžalovaného oproti napadnutému rozhodnutiu.

Na druhej strane odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v predmetnom konaní nemožno vylúčiť, že v následnej fáze konania obžalovaný zaujme odlišný procesný postoj, najmä ak dôjde (čisto hypoteticky) k priznaniu viny a k prejavu úprimnej ľútosti, ktorý bude podporený aj ďalšími konkrétnymi skutkovými okolnosťami.

V takom prípade by súd prvého stupňa mohol tieto skutočnosti zákonným a procesne korektným spôsobom zohľadniť nie len automatickou aplikáciou poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, ale i prostredníctvom individuálneho posúdenia osoby páchatel'a a okolností prípadu pri určení nižšej výmery trestu v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, v súlade so zásadami spravodlivosti, primeranosti a individualizácie trestu.

Takýto postup by zodpovedal nielen hmotnoprávnym ustanoveniam Trestného zákona, ale aj procesným pravidlám trestného konania, pričom by zároveň rešpektoval zásadu zákazu zmeny k horšiemu a zabezpečil, že konečné rozhodnutie vo veci bude výsledkom riadneho, úplného a spravodlivého konania.

S poukazom na vyššie prezentovanú argumentáciu odvolacieho súdu, ako i vytknuté nedostatky bude tak úlohou okresného súdu po zrušení a vrátení veci postupovať vo vyššie naznačenom smere, a to v prvom rade na hlavnom pojednávaní vypočuť svedkov- príslušníkov Policajného zboru- L. M. N. O. a L. D. P. – k okolnostiam vyššie popísaným v odvolacích námietkach obhajoby – a to k samotnému priebehu a dôvodom zadržania obžalovaného, keď následne okresný súd opätovne vyhodnotí všetky vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a odstráni odvolacím súdom vytknuté nedostatky a to najmä vo vzťahu k obsahu výpovede svedka J. (viď odôvodnenie vyššie).

V novom rozhodnutí okresný súd náležite uvedie, k akým skutkovým ako aj právnym zisteniam na podklade vykonaného dokazovania dospel, aké skutočnosti považoval za dokázané a ako sa vyrovnal s argumentami obhajoby. Nie je pritom vylúčené vykonať aj ďalšie dokazovanie, či už v rozsahu dôkazných návrhov procesných strán alebo také, ktorého potreba vyplynie z doplnenia dokazovania. Alternatívne, ak okresný súd dospeje k záveru, že ďalšie navrhnuté dôkazy nie je potrebné vykonať, odmietne ich a svoje úvahy o odmietnutí procesne súladným spôsobom rozvedie v odôvodnení meritórneho rozhodnutia.

Následne bude okresný súd povinný vo veci opätovne rozhodnúť v súlade so zákonom, pričom sa bude dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť prípadne novo zistené skutkové zistenia aj premietnuť do skutkovej vety rozsudku.

Nemenej dôležitou povinnosťou okresného súdu bude rozsudok aj náležitým spôsobom odôvodniť (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku) tak, aby všetky skutkové i právne zistenia, závery a úvahy okresného súdu boli zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci prípadného odvolacieho konania (a vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy jednotlivo i v ich súhrne s ostatnými a na základe takto zisteného skutkového stavu dospieť k správnym skutkovým zisteniam a tak k správne právnemu záveru).

Žiada sa podotknúť, že krajský súd toto svoje rozhodnutie učinil na verejnom zasadnutí v neprítomnosti procesných strán, pretože už pri plnení prieskumnej povinnosti bolo zjavné, že zistené pochybenia nebude možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.